

Eens gevraagd

“Als zij het mij eens zouden vragen...” klonk een stem vanuit het geopende raam van de souterrainwoning.

De passerend man met de hoed sloeg zijn hand voor zijn mond en mompelde achter die hand dat dat “eens maar nooit meer” was.

“Als zij het mij eens zouden vragen...” klonk de stem opnieuw, begeleid door typemachine-geluiden.

Twee jongetjes die een klont zachte boter aan het overgooien waren, keken elkaar op het verkeerde moment aan, waarna de klont door het geopende raam verdween. Er klonk een zachte vloek en de jongetjes smeerden hem er vandoor.

“Als zij het mij eens zouden vragen...” riep de stem nu luid en duidelijk.

Een koket geklede dame die juist haar jurk optilde om haar jarretelles te corrigeren, schrok zo dat haar jurk weer richting de aarde viel. Ze stapte met haar rechterlaars in de zoom van de jurk en was het geopende raam binnengevallen als ze niet gelukkigerwijze door een koket geklede heer in haar val was opgevangen. Met haar bonzend hart tegen het zijne gedrukt fluisterde hij zwoel: “Als u het mij eens zoudt vragen...” De dame bloosde rood als de zon bij een ondergang. Wat zij daarna nog zei, werd overstemd door de bekende stem die de nutteloze, bekende, oninteressante zin galmde:

“Als zij het mij eens zouden vragen!”

Daarna viel het raam dicht, de ruit stuk en de nacht in.

Einde